

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Кюстендил, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин К. Василев

при участието на секретаря В. Сп. Стоицова
като разгледа докладваното от Калин К. Василев Гражданско дело № 20221520101087 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора – Общ исков процес от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по искова молба, депозирана от А. И. А. против Национално бюро за правна помощ (досежно втория сочен за ответник исковата молба е върната, а производството по делото – прекратено, с Определение № 694/08.07.2022 г., потвърдено с Определение № 509/15.08.2022г., постановено по в. ч. гр. д. 390/2022 г. от описа на КнОС).

В исковата молбата се сочи, че на 06.06.2013 г. ищецът получил ПДИ по изп. д. 272/2022 г. от описа на ЧСИ В. А., рег. № 742 от описа на КЧСИ. От същата разбрал, че с изпълнителен лист, издаден на 13.04.2017 г. по НОХД 1383/2012 г. на КРС, А. бил осъден да заплати на ответника сума в размер на 150,00 лв. – разноски по предоставена правна помощ.

След справка при съдебния изпълнител ищецът узнал, че посоченото изпълнително дело било образувано на 20.04.2022 г., т.е. повече от 5 години след издаването на изпълнителния лист, в което време Национално бюро за правна помощ не било предприело каквито и да е действия за принудително събиране на посочената сума, респ. – погасителната давност по см. на чл. 116 от ЗЗД не била прекъсвана и спирана.

Ето защо се поддържа искане да бъде постановено решение, по силата на което да се приеме за установено в отношенията между страните, че А. И. А., ЕГН: *****, не дължи на НБПП сумата от 150 лева - главница по

изпълнителен лист от 13.04.2017 г., издаден в полза на Националното бюро за правна помощ по БПП № 1083/2012 г. по описа на РУП - Кюстендил, по НОХД №1383/2012 г. по описа на КРС, за чието събиране е образувано изп. д. 272/2022 г. по описа на ЧСИ В. А., рег. № 742 на КЧСИ с район на действие ОС - Кюстендил, поради погасяване правото на принудително изпълнение на вземането с изтичане на предвидения в закона давностен срок.

Претендират се и сторените съдебно-деловодни разноски.

Обстоятелства, от които произтичат възраженията на ответника:

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба. Досежно доводите за недопустимост съдът се е произнесъл с Определение № 694/08.07.2022 г., потвърдено с Определение № 509/15.08.2022г., постановено по в. ч. гр. д. №390/2022 г. от описа на КнОС.

Ответникът сочи и на неоснователност на предявения иск.

Твърди да не е изтекла предвидената от законодателя погасителна давност досежно процесното вземане. Същата била прекъсната с образуването на изп.д. № 272/2022 г. от описа на ЧСИ В. А., рег. № 742 при КЧСИ с посочените изпълнителни способности и извършените по делото изпълнителни действия. Отделно, давността спряла да тече за периода 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. съгласно постановките на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. вр. с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение на Закона за здравето.

Ето защо се иска отхвърляне на иска като неоснователен.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа, а ответната страна я оспорва по вече изложени в отговора на исковата молба съображения.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че ищецът е осъден да плати на Националното бюро за правна помощ сумата от 150 лв. по НОХД №1383/2012 г. по описа на КРС, представляващи разноски за предоставена правна помощ по БПП №1083/2012 г. по описа на РУП- Кюстендил. В тази връзка е издаден изпълнителен лист от 13.04.2017 г. в полза на ответника срещу ищеца в настоящото производство /л.5 от делото/. Въз основа на същия е образувано изпълнително дело №272/2022 г. при ЧСИ В. А. с рег. №742 с район на действие Окръжен съд – Кюстендил. От материалите по същото се изяснява, че с молбата за образуване на делото Национална агенция за приходите, действаща като процесуален субституент, при условията на процесуална суброгация в рамките на образуваното изпълнително производство, е отправила искане до частния съдебен изпълнител за образуване на изпълнително дело за събиране на частно държавно вземане, както и за

извършване на справка за банкови сметки и за налагане на заповест върху тях. Изпълнителното дело е образувано на 20.04.2022 г., видно от приложеното копие от изпълнително дело – л.45-59 от делото. На последната дата е наредено от съдебния изпълнител налагане на заповест върху вземания на ищеца. До А. е изпратена покана за доброволно изпълнение и е насрочен опис на движими вещи за 15.06.2022 г. В хода на изпълнителното производство длъжникът е възразявал по разностите за изпълнението.

Останалите доказателства не променят крайните изводи на съда, поради което не следва да се обсъждат подробно.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Предявен е иск за установяване несъществуването на правото, предмет на принудителното изпълнение, с правно основание по чл. 439 от ГПК. По своята правна същност той е проявна форма на защита на длъжника в изпълнителното производство срещу материалноправната незаконосъобразност на принудителното изпълнение. Последният има за предмет оспорване на вземането, материализирано в изпълнителния лист и може да бъде основан единствено на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно, в тази хипотеза в доказателствена тежест на ищеца е да установи правния си интерес от търсената искова защита – наличието на спор между страните относно съществуването на вземането, а в тежест на ответника да установи реалното му възникване. В настоящия случай ищецът твърди, че процесните вземания са пог.и по давност, а от това следва, че в тежест на ответното дружество е да установи наличието на предпоставки, обуславящи нейното спиране или прекъсване.

При така указаната доказателствена тежест страните са ангажирали писмени доказателства, като са наведени и доводи за недопустимост на иска. Служебната проверка, необходима в случая с оглед предмета на иска, установява следното:

От приетите по делото надлежно заверени преписи на документи по образуването пред ЧСИ В. А., рег. № 742, район на действие Окръжен съд – Кюстендил, изпълнително дело № 272/2022 г., се установява, че страни по него в качеството на вискател и длъжник са съответно ЦУ на Национална агенция за приходите и А. И. А.. Вискателят обаче, не е предявил собствени права, а е действал като оправомощено от закона лице да събира частни държавни вземания по изпълнителни листове, съгласно разпоредбата на чл. 27б от ЗПП вр. чл. 3, ал. 7, т. 8 от ЗНАП (задължението представлява частно държавно вземане и се събира от НАП по общия ред на ГПК - чл. 163, ал. 2 от ДОПК). При това положение съдът приема, че са налице законово делегирани правомощия на НАП да участва като страна - вискател в изпълнителното производство, за събиране на частни държавни вземания. Същата има качеството на процесуален субституент, действащ при условията на

процесуална суброгация в рамките на образуваното изпълнително производство. Така, съдът намира, че на Национална агенция за приходите е възложено единствено събиране на вземанията, като тя не се явява техен носител. Основанието последната да иска изпълнителни действия и инициира изпълнително производство не е качеството ѝ на кредитор на задължените лица по тези вземания, а законовата делегация да ги събира за сметка на действителния кредитор, страна по съответното материално правоотношение - в случая НБПП. Следователно доколкото НАП не участва в материалното правоотношение, представляващо източник на вземането, то същата не е легитимирана да получи плащането и не е надлежен ответник по иск за недължимостта му, тъй като отрицателният установителен иск за недължимост на сумите по изпълнителния лист следва да се предяви срещу лицето, което претендира да е носител на вземането и да има качеството кредитор. В случая Агенцията участва като взискател по изпълнителното дело, но това не я превръща в кредитор в материалноправен смисъл, тъй като, както вече се отбеляза, тя не предявява свои вземания, поради което не е пасивно легитимирана да отговаря по иска за установяване недължимост на сумите по издадения изпълнителен лист.

Настоящият спор цели да установи дали вземането по цитирания изпълнителен лист е погасено по давност. ИЛ е издаден на 13.04.2017 г., а изпълнителното дело е образувано на 20.04.2022 г., като още с образуването му е посредством нарочно разпореждане на съдебния изпълнител е предприето принудително действие срещу длъжника – налагане на заповед върху вземанията на длъжника /виж л. 50 от делото/. В настоящия случай приложимата давност е тази по чл. 110 от ЗЗД – пет години, а съгласно чл. 114 от с.з. тя започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо, т.е. от датата на издаване на изпълнителния лист – 13.04.2017 г. и съобразно разпоредбата на чл. 116 б. „в“ от ЗЗД – давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, то принудителното изпълнение се насочва върху отделен имуществен обект с налагането на заповед или възбрана върху този обект. В този смисъл давността е прекъсната именно на 20.04.2022 г., но не поради образуването на изпълнителното дело, което само по себе си не представлява действие по чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, а поради наложения от същата дата заповед върху вземания на длъжника. Следва обаче да вземем предвид, че съобразно чл. 3, т. 2, предл. първо от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение не текат давностни срокове за времето от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение, което е извършено с параграф 13 от ПЗР Закона за изменение на Закона за здравето, т.е. до 21.05.2020 г. не текат. Това съотнесено към настоящия казус означава, че 5-годишният давностен срок би изтекъл на 22.06.2022 г., ако ответникът бездействаше. Това обаче се опровергава видно от предприетото на 20.04.2022 г. принудително действие за събиране на вземането.

Ето защо исковата претенция е неоснователна и като такава молбата ще бъде отхвърлена.

По разноските и дължимите държавни такси:

При този изход на спора на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение. Размерът му е определим по указанията в разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК „в полза на юридическите лица и едноличните търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ”. От това следва, че при определяне на дължимите разноси за юрисконсултска защита, съдът се ръководи от размерите посочени в Наредба за заплащането на правната помощ, към която разпоредбата на чл. 37 от ЗПрП препраща. Съгласно разпоредбите на чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела и определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв., а ако делото е продължило повече от три съдебни заседания или когато материалният интерес е над 10000 лв. (какъвто не е този случай), възнаграждението може да бъде увеличено с до 50 на сто от максималния размер от 300 лв. При тези условия и като взе предвид конкретиката на този казус, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Те ще бъдат възложени в тежест на ищеца, въпреки че е освободен от заплащане на такси по реда на чл. 83, ал. 2 от ГПК - *така Определение №629/01.11.2011 по дело №440/2011 на ВКС, ГК, IV г.о., Определение №629/01.11.2011 по дело №440/2011 на ВКС, ГК, IV г.о. и мн. др.*

Въпреки изхода на спора, но съгласно нормата на чл. 83, ал. 2 ГПК следващата се държавна такса за производството следва да остане за сметка на бюджета на съдебната власт, доколкото ищецът е освободен от заплащането ѝ.

По обжалваемостта:

На основание чл. 258, във вр. с чл. 259 от ГПК настоящият съдебен акт може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд – Кюстендил пред Окръжен съд – Кюстендил.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 439 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на А. И. А., ЕГН: *****, адрес:

общ. К. с. С., против Национално бюро за правна помощ, гр. С., ул. „Р.“ № *, представлявано от Н. И., за признаване за установено в отношенията между страните, че А. И. А., ЕГН: *****, НЕ ДЪЛЖИ на Национално бюро за правна помощ сумата в размер на **150,00** лв. (сто и петдесет лева), представляваща деловодни разноски за правна помощ, за която сума е образувано изпълнително дело № 272/2022 г. от описа на ЧСИ В. А., рег. № 742, район на действие Окръжен съд – гр. Кюстендил, поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по издаване на изпълнителното основание факти, а именно – изтекла погасителна давност, като неоснователна.

ОСЪЖДА А. И. А., ЕГН: *****, адрес: общ. К., с. С., да заплати на Национално бюро за правна помощ, гр. С., ул. „Р.“ № *, представлявано от Н. И., сумата от **100** лв. (сто лева), разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство.

*Решението подлежи на обжалване в **двуседмичен** срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Окръжен съд-Кюстендил чрез Районен съд – Кюстендил.*

Препис от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал.2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____